

N:o 103.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 13 maj 1896.

— — — — Andra Kammaren den 13 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen i anledning af väckt motion
angående förbud mot vadhållning genom s. k. totalisator.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 30.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär väckt fråga om förbud mot vadhållning genom s. k. totalisator.

Sedan i motionen erinrats derom, att frågan, huruvida totalisatorns användning för sitt ändamål stode i öfverensstämmelse eller icke med gällande lagbestämmelser mot spel och lotteri, varit föremål för svenska domstolarnes pröfning uti ett af allmän åklagare mot anordnarne af en offentlig kapplöpning, dervid totalisatorn varit i användning, anhängiggjort mål med påstående om ansvar alternativt enligt § 2 i förordningen angående förbud mot lotterier m. m. den 6 augusti 1881 eller enligt 18 kapitlet 14 § strafflagen, uti hvilket mål detta ansvarsyrkande blifvit såväl af underrätten som af hofrätt och högsta domstolen ogilladt. framhåller motionären, att den åsigten, att totalisatorsvaden icke vore äfventyrliga spel eller egentliga hasardspel, emedan utgången af dem icke bestämdes hufvudsakligen af slumpen utan af de täflandes skicklighet, vore riktig endast under den förutsättning, att totalisatorsvaden uteslutande finge ingås mellan sakkunnige och att *något* medel funnes

att före vadens ingående kontrollera de s. k. sakkunniges kompetens såsom sakkunnige. Sådan vore också ståndpunkten inom den belgiska rätten, enligt hvilken vad mellan icke-hästkännare ansåges och bedömdes såsom hasardspel. Men nu vore just meningen, enligt sportmäns uttryckliga förklaring, att hos oss liksom på många andra ställen påkalla *allmänhetens*, d. v. s. de icke-sakkunniges, deltagande i totalisatorsvaden, emedan utan denna extra kittling af dåliga passioner intresset för sjelfva kapplöpningarne icke skulle kunna hållas vid magt. Det funnes intet skäl, hvarför lagen borde fördraga ett spel, som, om det också i början framträdde under föga farliga former, likväl inom kort hos oss som annorstädes skulle visa sig ödeläggande för folkets moral och för allt flera medborgares ekonomiska välstånd. Och äfven om *någon* verklig fördel vore att vänta af de sporttäflingar, hvarom nu vore fråga, vore denna fördel för dyrt köpt med väckandet och underhållandet af en last, spelpassionen, hvilken lagen eljest med rätta brännmärkte.

Om det också icke kan bestridas, att utgången af en kapplöpning och således äfven af ett derpå grundadt vad icke bestämmes uteslutande eller ens till hufvudsaklig del af slumpen, så synes det i allt fall Riksdagen, som vore den form af vadhållning, hvilken totalisatorn har till ändamål att förmedla bland den vid kapplöpningen närvarande allmänheten, så nära beslägtad med lotterispelet, att de motiv, som föranledt tillkomsten af förordningen mot lotterier, äfven böra konsekvent leda till förbud mot vadhållning af ifrågavarande slag. Ty den, som icke är i besittning af fackkunskaper och erfarenhet beträffande de egenskaper hos de i en kapplöpning deltagande hästar, och de förhållanden i öfrigt, hvilka äro afgörande för utgången af en sådan löpning, måste, då han bestämmer sig, huru han skall placera sin insats, låta sig ledas antingen af uppgifter och hörsagor, hvilka kunna antagas så mycket oftare vara origtiga, som förhållandena äro sådana, att en mindre samtetsgrann deltagare i vadhållningen lätt kan känna sig frestad att genom utspridande af osanna uppgifter göra sig vinst på de öfriges bekostnad eller enbart af slumpen; och så blir det för den stora allmänheten — ty få äro väl de, som på detta område ega fackinsigter — ändock slumpen, som afgör utfallet af vadet. — Totalisatorn har ännu endast några få gånger varit använd i vårt land, och vid de tillfällen, då den användts, hafva de belopp, som förmedelst densamma omsatts, icke varit särdeles betydliga, men det är att befara, att, om ej lagens förbud kommer emellan, dess användning skall taga ökad fart. Af hvad Riksdagen anført framgår, att, om Riksdagen såge någon möjlighet att föreslå en effektiv lagstiftning, som, utan att hindra de sakförståndige att begagna

sig af totalisatorn för vadhållning i sammanhang med kapplöpningar, gjorde det omöjligt för den icke sakkunniga allmänheten att använda densamma, Riksdagen helst skulle se frågan löst på sådant sätt. Men då oöfvervinneliga praktiska svårigheter skulle göra en dylik lagstiftning illusorisk, och då Riksdagen håller före, att den betydelse för hästafveln, som totalisators användning vid kapplöpningarne genom den ekonomiska vinsten deraf möjligen eger, är synnerligen ringa, hvaremot de skadliga verkningarne af en sådan vadhållning äro uppenbara och högst afsevärda, läser ingen annan utväg finnas än att helt och hållet förbjuda sådan vadhållning.

Af dessa skäl får Riksdagen anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och derefter för Riksdagen framlägga förslag till lagbestämmelser mot användning af den s. k. totalisatorn för vadhållning bland allmänheten i sammanhang med offentliga kapplöpningar.

Stockholm den 13 maj 1896.

Med undersåtlig vördnad.